

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 27ης Νοεμβρίου 1997 *

Στην υπόθεση T-224/95,

Roger Tremblay, κάτοικος Vernantes (Γαλλία),

Harry Kestenberg, κάτοικος Saint-André-Les-Vergers (Γαλλία),

Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL), σωματείο γαλλικού δικαίου με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενο από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγοντες,

υποστηριζόμενοι από τις

Music User's Council of Europe (MUCE), ένωση αγγλικού δικαίου, με έδρα το Uxbridge (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Louis Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Associazione italiana imprenditori locali da ballo (SILB), σωματείο ιταλικού δικαίου με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενο από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pietrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

παρεμβαίνουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Giuliano Marengo, νομικό σύμβουλο, και τον Guy Chartier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchsberg,

καθής,

υποστηριζομένης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Jean-Marc Belorgey, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 b, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Οκτωβρίου 1995, περί απορρίψεως του τμήματος των καταγγελιών που υπέβαλαν στις 4 Φεβρουαρίου 1986, μεταξύ άλλων, οι Tremblay και Kestenberg, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), το οποίο αφορούσε την ύπαρξη κατανομής της αγοράς και την ολική στεγανοποίηση της αγοράς η οποία προκύπτει από την κατανομή αυτή της αγοράς μεταξύ των

εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, και, αφετέρου, την επιβολή στην Επιτροπή της υποχρεώσεως να προβεί στις αναγκαίες για την απόδειξη της καταγγελλθείσας συμπεράξεως έρευνες,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 29ης Μαΐου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 4 Φεβρουαρίου 1986 η Επιτροπή επελήφθη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), αιτήσεως περί διαπιστώσεως παραβάσεων των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ, που είχε υποβληθεί από μία ένωση ιδιοκτητών ή κατόχων δισκοθηκών υπό την επωνυμία BEMIM (Bureau européen des médias de l'industrie musicale), μέλη της οποίας ήταν την εποχή εκείνη οι Tremblay και Kestenberg, οι οποίοι είχαν την εκμετάλλευση δισκοθηκών. Η αίτηση αυτή στρεφόταν κατά της Société des

auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (εταιρείας δημιουργών, συνθετών και εκδοτών μουσικής, στο εξής: SACEM), η οποία είναι η γαλλική εταιρεία διαχείρισης των δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής. Εξάλλου, η Επιτροπή επιλήφθηκε παρεμφερών καταγγελιών που είχαν υποβληθεί από άλλους καταγγέλλοντες μεταξύ 1979 και 1988.

- 2 Η προμνημονευθείσα καταγγελία της 4ης Φεβρουαρίου 1986 περιελάμβανε, κατ' ουσία, τις ακόλουθες αιτιάσεις. Με την πρώτη, που αφορούσε την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, καταγγελλόταν η κατανομή της αγοράς — και η προκύπτουσα από την εν λόγω κατανομή ολική στεγανοποίηση της αγοράς — μεταξύ των εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, δυνάμει των οποίων απαγορεύεται στις εταιρίες διαχείρισης να συμβάλλονται απευθείας με τους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι επί του εδάφους άλλου κράτους μέλους. Οι δύο άλλες αιτιάσεις, που αφορούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, αναφέρονταν, αφενός, στο γεγονός ότι το ποσοστό των χρηματικών δικαιωμάτων που απαιτεί η SACEM είναι υπερβολικό και συνεπάγεται δυσμενείς διακρίσεις και, αφετέρου, στην άρνηση της SACEM να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες τη χρήση μόνο αλλοδαπού ρεπερτορίου.
- 3 Κατόπιν των καταγγελιών που της υποβλήθηκαν, η Επιτροπή προέβη σε έρευνες, και συγκεκριμένα απηύθυνε αιτήσεις πληροφοριών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17.
- 4 Η έρευνα που διεξήγε η Επιτροπή ανεστάλη όταν το Δικαστήριο επελήφθη, μεταξύ Δεκεμβρίου 1987 και Αυγούστου 1988, αιτήσεων εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων που είχαν υποβάλει το *cour d'appel d'Aix-en-Provence*, το *cour d'appel de Poitiers* και το *tribunal de grande instance de Poitiers* και με τις οποίες τίθετο, μεταξύ άλλων, το ζήτημα της από απόψεως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης νομιμότητας του ύψους των εισπραττομένων από τη SACEM ποσοστών, της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εθνικών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού και του εν γένει χαρακτήρα των συμβάσεων αντιπροσωπεύσεως της SACEM, οι οποίες καλύπτουν το σύνολο του ρεπερτορίου. Με τις αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1989 στις υποθέσεις 395/87, *Tournier* (Συλλογή 1989, σ. 2521, 2580), και 110/88, 241/88 και 242/88, *Lucazeau* κ.λπ. (Συλλογή 1989, σ. 2811, 2834), το Δικαστήριο αποφάνθηκε, μεταξύ άλλων, ότι «το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει κάθε εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ εθνικών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του

δημιουργού των κρατών μελών που έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα κάθε εταιρία να αρνείται στους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριό της. Εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να προσδιορίσουν αν πραγματικά υπήρχε σχετικώς εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ των εν λόγω εταιριών διαχειρίσεως».

- 5 Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή επανέλαβε τις έρευνές της, ιδιαιτέρως όσον αφορά τις διαφορές μεταξύ του ύψους των δικαιωμάτων που απαιτούν οι διάφορες εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού εντός της Κοινότητας. Τα αποτελέσματα της έρευνας της Επιτροπής παρατίθενται σε έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991.
- 6 Στις 18 Δεκεμβρίου 1991 οι Tremblay και Kestenberg και η BEMIM απέστειλαν στην Επιτροπή επιστολή οχλήσεως δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία την κάλεσαν να λάβει θέση επί των καταγγελιών τους.
- 7 Στις 20 Ιανουαρίου 1992 η Επιτροπή απέστειλε στην BEMIM ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63). Στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, κατ' εφαρμογήν των αρχών της επικουρικότητας και της αποκεντρώσεως, είχε την πρόθεση, λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος λόγω του εθνικού κατ' ουσίαν χαρακτήρα των καταγγελλομένων πρακτικών και του γεγονότος ότι της υποθέσεως είχαν ήδη επιληφθεί διάφορα γαλλικά δικαστήρια, να θεωρήσει ότι τα στοιχεία που περιείχονταν στις καταγγελίες δεν της επέτρεπαν να δώσει συνέχεια στην υπόθεση.
- 8 Στις 20 Μαρτίου 1992 ο δικηγόρος των προσφευγόντων υπέβαλε παρατηρήσεις, απαντώντας στην ανακοίνωση της 20ής Ιανουαρίου 1992, με τις οποίες ζήτησε από την Επιτροπή να συνεχίσει την έρευνα και να αποστείλει ανακοίνωση των αιτιάσεων.

- 9 Με επιστολή της 12ης Νοεμβρίου 1992, ο αρμόδιος για τον ανταγωνισμό επίτροπος πληροφόρησε τους καταγγέλλοντες ότι η αίτηση διαπιστώσεως παραβάσεων των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης που είχαν υποβάλει είχε απορριφθεί οριστικά.
- 10 Κατά της αποφάσεως της 12ης Νοεμβρίου 1992 ασκήθηκε προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου στις 11 Ιανουαρίου 1993.
- 11 Με απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-188, στο εξής: απόφαση Tremblay I), το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) ακύρωσε την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1992 λόγω παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης, καθόσον η εν λόγω απόφαση απέρριψε την αίτηση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς απορρέουσας από φερόμενη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών, και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Μαρτίου 1995, οι Tremblay και Kestenberg καθώς και το Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (στο εξής: SELL) άσκησαν αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, καθόσον απέρριψε την προσφυγή κατά του τμήματος της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 1992 σχετικά με την απόρριψη των αιτιάσεων που αφορούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 13 Κατόπιν της αποφάσεως Tremblay I, η Επιτροπή απηύθυνε στον δικηγόρο των προσφευγόντων στις 23 Ιουνίου 1995 ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 (στο εξής: επιστολή του άρθρου 6).
- 14 Με την επιστολή της η Επιτροπή υπενθύμισε εκ προοιμίου ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η αιτιολογία της από 12 Νοεμβρίου 1992 αποφάσεως δεν παρείχε στους προσφεύγοντες τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολογούσαν την απόρριψη της

καταγγελίας τους, στο μέτρο που η καταγγελία αυτή αφορούσε στεγανοποίηση της αγοράς απορρέουσα από τις συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που συνάπτονται μεταξύ των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών.

- 15 Στο τμήμα «νομική εκτίμηση» της «επιστολής του άρθρου 6», η Επιτροπή εξέθεσε, καταρχάς, τις απαντήσεις του Δικαστηρίου στο πλαίσιο των προπαραθεσιών αποφάσεων *Toumpier* και *Lucazeau* κ.λπ., όσον αφορά τα ερωτήματα σχετικά με την οργάνωση από τις εθνικές εταιρίες διαχείρισεως δικαιωμάτων δημιουργού ενός δικτύου συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως και με την πρακτική που ακολουθούν οι εταιρίες αυτές να αρνούνται συλλογικά στους χρήστες εγγεγραμμένης μουσικής που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη κάθε άμεση πρόσβαση στα αντίστοιχα ρεπερτόριά τους.
- 16 Η Επιτροπή υπενθύμισε συναφώς ότι το Δικαστήριο έκρινε με τις αποφάσεις του ότι οι συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που καθιερώνουν αποκλειστικότητα, υπό την έννοια ότι οι εταιρίες αυτές αναλαμβάνουν να μην επιτρέπουν στους εγκατεστημένους στην αλλοδαπή χρήστες εγγεγραμμένης μουσικής την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριό τους, θα μπορούσαν να εμπόσουν στην απαγόρευση του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης. Πρόσθεσε εντούτοις ότι, δεδομένου ότι οι ρήτρες αποκλειστικότητας που περιλαμβάνονταν στις συμβάσεις άμεσης αντιπροσωπεύσεως καταργήθηκαν χωρίς να έχει μεταβληθεί η συμπεριφορά των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού, που συνίσταται στην άρνησή τους να εμπιστευονται το ρεπερτόριό τους σε άλλη εταιρία πλην της εγκατεστημένης στην οικεία επικράτεια, το Δικαστήριο εξέτασε στη συνέχεια αν οι εταιρίες αυτές διατήρησαν, στην πράξη, την αποκλειστικότητά τους βάσει εναρμονισμένης πρακτικής. Συναφώς, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, καίτοι το Δικαστήριο έκρινε ότι η συνεννόηση μεταξύ των εθνικών εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού, η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα τη συστηματική άρνηση άμεσης προσβάσεως των αλλοδαπών χρηστών στο ρεπερτόριό τους, έπρεπε να θεωρηθεί ως συνεπαγόμενη εναρμονισμένη πρακτική, περιοριστική του ανταγωνισμού και ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, τόνισε επίσης ότι μια τέτοια συνεννόηση δεν μπορεί να τεκμαίρεται όταν το παράλληλο της συμπεριφοράς μπορεί να εξηγηθεί από άλλους λόγους εκτός από την ύπαρξη συνεννοήσεως. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι, κατά το Δικαστήριο, «αυτό μπορεί να συμβαίνει όταν οι εταιρίες διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών είναι υποχρεωμένες, σε περίπτωση άμεσης προσβάσεως στο ρεπερτόριό τους, να οργανώσουν το δικό τους σύστημα διαχείρισεως και ελέγχου σε άλλο έδαφος».

17 Βάσει των αρχών αυτών, η Επιτροπή ανέφερε στη συνέχεια, με την επιστολή της, ότι εξακολουθούσε να θεωρεί ότι, έστω και αν έπρεπε να διαπιστωθεί κάποιος παραλληλισμός στην εκ μέρους των διαφόρων εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού εντός της Κοινότητας άρνηση να δεχθούν τα αιτήματα άμεσης προσβάσεως στο ρεπερτόριό τους που υπέβαλλαν εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη δισκοθήκες, η εν λόγω παράλληλη συμπεριφορά έπρεπε να αποδοθεί απλώς στην ομοιότητα της θέσεως στην οποία βρίσκονται οι διάφορες εταιρίες διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού. Η Επιτροπή αναφέρθηκε, συναφώς, στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs στις προπαρατεθείσες υποθέσεις *Toumier* και *Lucazeau* κ.λπ. (Συλλογή 1989, σ. 2536), όπου ο γενικός εισαγγελέας υπογράμμισε τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της αγοράς των δικαιωμάτων δημιουργού, η προστασία της οποίας, για να είναι αποτελεσματική, απαιτεί συνεχή εποπτεία και διαχείριση στο εσωτερικό των κρατών μελών. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι, στο πλαίσιο αυτό, κάθε εταιρία διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού που επιθυμεί να ασκήσει τις δραστηριότητές της σε άλλη επικράτεια εκτός της δικής της οφείλει να οργανώσει σύστημα διαχείρισης το οποίο να της παρέχει τη δυνατότητα να διαπραγματεύεται με πελάτες, να εξακριβώνει τους παράγοντες επί των οποίων θα υπολογίζονται τα καταβαλλόμενα δικαιώματα, να εποπτεύει τη χρήση του ρεπερτορίου της και να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα όσον αφορά τις απομμήσεις των οποίων θα μπορούσε να είναι θύμα, ενώ κάθε εταιρία μπορεί να διασφαλίσει τη διαχείριση του ρεπερτορίου της κατά τρόπο λιγότερο επαχθή και πλέον αποτελεσματικό, αναθέτοντας τη διαχείριση αυτή στην εταιρία που είναι εγκατεστημένη στην άλλη αυτή επικράτεια.

18 Αναφερόμενη επιπλέον στην απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85, C-126/85, C-127/85, C-128/85 και C-129/85, *Ahlström Osakeyhtiö* κ.λπ. (Συλλογή 1993, σ. I-1307, την καλούμενη απόφαση του «χαρτοπολτού»), η Επιτροπή ανέφερε ότι η εναρμονισμένη πρακτική δεν συνιστά τη μόνη εύλογη εξήγηση της επικρινόμενης συμπεριφοράς των εταιριών δικαιωμάτων του δημιουργού, εφόσον, κατά την Επιτροπή, οι εταιρίες αυτές δεν έχουν κανένα συμφέρον να χρησιμοποιήσουν καμία άλλη μέθοδο πέραν της συνάψεως συμβάσεως με την εταιρία η οποία είναι εγκατεστημένη στην οικεία επικράτεια.

19 Η Επιτροπή κατέληξε στα εξής:

«(...) επειδή δεν έλαβε από τους άλλους καταγγέλλοντες ή από σας τους ίδιους αποδείξεις ή συγκεκριμένες ενδείξεις περί της υπάρξεως τέτοιας εναρμονισμένης πρακτικής και επειδή, από την πλευρά της, δεν μπόρεσε να συλλέξει καμία σχετική απόδειξη ή ένδειξη, δεν μπορεί να αποδώσει την εν λόγω παράλληλη συμπεριφορά στην ύπαρξη συμπράξεως ή εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ των εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων δημιουργού».

- 20 Το τμήμα «συμπέρασμα» της επιστολής της 23ης Ιουνίου 1995 ανέφερε τα εξής:

«Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή φρονεί ότι το τμήμα των καταγγελιών των Roger Tremblay, François Lucazeau και Harry Kestenberg σχετικά με στεγανοποίηση των εθνικών αγορών, όσον αφορά τα δικαιώματα του δημιουργού στον τομέα της μουσικής, που απορρέει από σύμπραξη ή από εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών δεν είναι βάσιμο.

Σας γνωστοποιεί επομένως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, την πρόθεσή της να απορρίψει επισήμως το τμήμα αυτό των καταγγελιών των Roger Tremblay, François Lucazeau και Harry Kestenberg.»

- 21 Στις 24 Ιουλίου 1995 ο δικηγόρος των προσφευγόντων υπέβαλε, επ' ονόματι των Tremblay και Kestenberg, παρατηρήσεις σε απάντηση της ανακοινώσεως της 23ης Ιουνίου 1995, με τις οποίες προέβαλε, ειδικότερα, ότι η Επιτροπή, στην «επιστολή της του άρθρου 6», «περιορίστηκε να αναφέρει ότι δεν μπόρεσε να συλλέξει καμία συγκεκριμένη ένδειξη περί της υπάρξεως εναρμονισμένης πρακτικής, χωρίς να αποδείξει ότι αναζήτησε τέτοιες ενδείξεις», και «δεν κατέδειξε ότι κίνησε εκ νέου την έρευνα, όπως θα έπρεπε να έχει πράξει βάσει της αποφάσεως του Πρωτοδικείου». Αναφερόμενος σε συνεννόηση μεταξύ των εθνικών εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού που αποσκοπεί στη στεγανοποίηση της αγοράς μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, καθώς και σε σύμπραξη μεταξύ των ιδίων αυτών εταιριών που αποσκοπεί στη διατήρηση των τιμών σε υψηλό επίπεδο, ο δικηγόρος των προσφευγόντων υποστήριξε ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλε η Επιτροπή για να απορρίψει το τμήμα της καταγγελίας περί συμπράξεως ήσαν συνεπώς αλυσιτελείς και ζήτησε από την Επιτροπή είτε να συνεχίσει την έρευνα είτε να αναστείλει την έκδοση αποφάσεως μέχρις ότου το Δικαστήριο εκδώσει απόφαση επί της αναιρέσεως που είχε ασκηθεί κατά της αποφάσεως Tremblay I.
- 22 Με επιστολή της 13ης Οκτωβρίου 1995, υπογεγραμμένη από τον αρμόδιο για τα ζητήματα ανταγωνισμού επίτροπο, οι Tremblay και Kestenberg πληροφορήθηκαν την οριστική απόρριψη των καταγγελιών που είχαν υποβάλει στις 4 Φεβρουαρίου 1986.

23 Με την από 13 Οκτωβρίου 1995 επιστολή της, η Επιτροπή αναφέρει ότι, βάσει των ήδη εκτεθέντων στην «επιστολή του άρθρου 6» της 23ης Ιουνίου 1995, δεν συντρέχουν επαρκείς λόγοι για να δοθεί συνέχεια στις καταγγελίες και ότι οι παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι καταγγέλλοντες με το έγγραφο της 24ης Ιουλίου 1995 δεν περιέχουν νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία ικανά να μεταβάλουν τα συμπεράσματα αυτά. Η Επιτροπή επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι, με την επιστολή εκείνη, της ζητήθηκε να αποδείξει όχι μόνο σύμπραξη συνισταμένη σε κατανομή της αγοράς μεταξύ των εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, αλλά και μία δεύτερη σύμπραξη μεταξύ των ιδίων εταιριών, αποσκοπούσα στη διατήρηση των τιμών της μουσικής σε υψηλά επίπεδα.

24 Προκειμένου περί της πρώτης από τις προβαλλόμενες συμπράξεις, η Επιτροπή υπενθυμίζει τους λόγους τους οποίους ήδη εξέθεσε στην «επιστολή του άρθρου 6». Όσον αφορά τη δεύτερη από τις προβαλλόμενες συμπράξεις, η Επιτροπή ισχυρίζεται καταρχάς, αναφερόμενη στην απόφαση Tremblay I, ότι η αιτίαση αυτή δεν είχε διατυπωθεί με την καταγγελία, αλλά μόνο με τις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων της 20ής Μαρτίου 1992 σε απάντηση της προηγούμενης «επιστολής του άρθρου 6» της 20ής Ιανουαρίου 1992. Εξ αυτού συνάγει ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντήσει στην αιτίαση αυτή και θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε, στην απόφασή του, το τμήμα αυτό της αποφάσεώς της. Εντούτοις, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι λόγοι που ήδη εξέθεσε στο σημείο 12 της από 12 Νοεμβρίου 1992 αποφάσεώς της εξακολουθούν πάντοτε να ισχύουν, ήτοι ότι η ύπαρξη συμπράξεως ή εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ των εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού, εκπροσωπούμενων στο πλαίσιο του Groupement européen des sociétés d'auteurs et de compositeurs (στο εξής: GESAC) ναι μεν δεν μπορεί να αποκλειστεί, έστω και αν δεν αποδείχθηκε, εντούτοις όμως δεν μπορούν να της αποδοθούν συγκεκριμένες συνέπειες επί των τιμολογήσεων, από τις οποίες ορισμένες σημείωσαν πτώση, ενώ άλλες σημείωσαν άνοδο μετά την έκδοση των προπαρατεθεισών αποφάσεων Tournier και Lucazeau κ.λπ., και οι οποίες μάλιστα συνεχίζουν να χαρακτηρίζονται από αισθητές αποκλίσεις μεταξύ τους.

Η διαδικασία

25 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Δεκεμβρίου 1995, οι προσφεύγοντες άσκησαν την παρούσα προσφυγή.

- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαΐου 1996, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής. Ο πρόεδρος του δευτέρου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή με διάταξη της 2ας Ιουλίου 1996. Μετά την κατάθεση του υπομνήματος παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας, οι προσφεύγοντες δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Μαΐου 1996, η ένωση Music User's Council of Europe (στο εξής: MUCE) ζήτησε να παρέμβει υπέρ των προσφευγόντων. Με αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Ιουνίου 1996, η Associazione italiana imprenditori locali da ballo (στο εξής: SILB) ζήτησε επίσης να παρέμβει υπέρ των προσφευγόντων. Με διατάξεις της 9ης Οκτωβρίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε τις εν λόγω παρεμβάσεις.
- 28 Με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1996, το Δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμη την αίτηση αναιρέσεως των Tremblay και Kestenberg καθώς και της SELL κατά της αποφάσεως Tremblay I (C-91/95 P, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-5547).
- 29 Στις 6 Νοεμβρίου 1996 η ολομέλεια του Πρωτοδικείου αποφάσισε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 14 και 51 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να παραπέμψει την υπόθεση, που αρχικά είχε ανατεθεί στο δεύτερο πενταμελές τμήμα, στο δεύτερο τμήμα.
- 30 Επειδή οι παρεμβαίνουσες MUCE και SILB δεν κατέθεσαν υπομνήματα παρεμβάσεως εντός των ταχθεισών προθεσμιών, η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 21 Νοεμβρίου 1996.

31 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 29ης Μαΐου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

32 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την από 13 Οκτωβρίου 1995 απόφαση της Επιτροπής καθόσον απορρίπτει την καταγγελία·

— να υποχρεώσει κατά συνέπεια την Επιτροπή να προβεί στις αναγκαίες έρευνες προς απόδειξη της συμπράξεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

33 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη ως προς όλους τους λόγους ακυρώσεως·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή των Tremblay και Kestenberg και της SELL.

Επί του αιτήματος περί επιβολής υποχρεώσεως στην Επιτροπή

- 35 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προβεί στις αναγκαίες έρευνες για την απόδειξη της προβαλλομένης συμπεριφοράς.
- 36 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί. Πράγματι, κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, στο όργανο το οποίο εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη εναπόκειται να λάβει τα μέτρα εκτελέσεως αποφάσεως που εκδόθηκε κατόπιν προσφυγής ακυρώσεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 23, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-109/94, Windpark Groothusen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-3007, σκέψη 61).
- 37 Κατά συνέπεια, το αίτημα των προσφευγόντων να απευθύνει το Πρωτοδικείο διαταγή στην Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

- 38 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν τρεις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής τους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παραβίαση του άρθρου 176 της Συνθήκης, ο δεύτερος από ανεπάρκεια αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως και ο τρίτος από παραβίαση της Συνθήκης και από κατάχρηση εξουσίας.
- 39 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει καταρχάς να εξετάσει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, που στηρίζεται στην ανεπάρκεια της αιτιολογίας, πριν εξετάσει τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο.

Επί του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην ανεπάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 40 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, καταρχάς, ότι η αιτιολογία της αποφάσεως είναι ανεπαρκής, εφόσον δεν στηρίζεται σε έρευνα την οποία όφειλε να διεξαγάγει η Επιτροπή. Η Επιτροπή αρκέστηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, σε μια απόπειρα γενικής νομικής δικαιολογήσεως της συμπεριφοράς των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, στηριζόμενη, αφενός, στη διάκριση μεταξύ παράλληλης συμπεριφοράς και συμπράξεως και, αφετέρου, στην ανάθεση της εκτιμήσεως της εναρμονισμένης πρακτικής στα εθνικά δικαστήρια. Οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι καλύφθηκε πίσω από την έλλειψη κοινοποιήσεως αποδείξεων περί της υπάρξεως εναρμονισμένης πρακτικής και ότι επέβαλε κατά τον τρόπο αυτό στους καταγγέλλοντες την υποχρέωση να συλλέξουν τα στοιχεία αυτά, ενώ η ίδια διαθέτει αποτελεσματικότερα μέσα προς τούτο και έχει την υποχρέωση να εξετάζει τις καταγγελλες προσεκτικά, επιμελώς και με σοβαρότητα.
- 41 Εξάλλου, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι η αιτιολογία της αποφάσεως είναι ανεπαρκής, καθόσον η ανάλυση της Επιτροπής περιορίζεται μόνο στην εκτίμηση των ρητρών των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που αφορούν την αποκλειστικότητα των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού όσον αφορά την πρόσβαση στα αλλοδαπά ρεπερτόρια.
- 42 Τέλος, προκειμένου περί της απορρίψεως της αιτιάσεως περί συμπράξεως αποσκοπούσας στη διατήρηση των τιμών των χρηματικών δικαιωμάτων σε υψηλό επίπεδο, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι επανέλαβε, στην απόφασή της, τους ίδιους λόγους που είχε εκθέσει ήδη στο σημείο 12 της αρχικής αποφάσεως της 12ης Νοεμβρίου 1992, παρά το γεγονός ότι η απόφαση αυτή ακυρώθηκε από το Πρωτοδικείο με την απόφαση Tremblay I. Κατά τους προσφεύγοντες, η αιτιολογία αυτή είναι κατά μείζονα λόγο ανεπαρκής, διότι δεν συνοδεύεται από καμία συγκριτική μελέτη των τιμολογήσεων που εφαρμόζουν οι διάφορες εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι προσφεύγοντες

δεν προσβάλλουν παραδεκτώς το τμήμα αυτό της αποφάσεως, για τον λόγο ότι η απόφαση Tremblay I ακύρωσε την αρχική απόφαση της Επιτροπής μόνον καθόσον αφορά την έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την απόρριψη της αιτιάσεως περί συμπράξεως αποσκοπούσας στη στεγανοποίηση της αγοράς, οι προσφεύγοντες αντιτείνουν ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου αφορά το σύνολο της καταγγεληθείσας εναρμονισμένης πρακτικής, χωρίς να χρειάζεται να γίνει διάκριση μεταξύ της αιτιάσεως αυτής και της αιτιάσεως περί συμπράξεως ως προς το ύψος των χρηματικών δικαιωμάτων.

43 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες δεν είναι παραδεκτός όσον αφορά το τμήμα της αποφάσεως σχετικά με την απόρριψη της αιτιάσεως υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των εταιριών δικαιωμάτων του δημιουργού ως προς το ύψος των δικαιωμάτων. Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την αρχική της απόφαση μόνον καθόσον αφορά την απόρριψη της αιτιάσεως περί συμπράξεως ως προς την κατανομή και τη στεγανοποίηση της αγοράς, εφόσον ήταν η μόνη αιτίαση που διατυπώθηκε στην αρχική καταγγελία, ενώ ο ισχυρισμός περί δεύτερης συμπράξεως, δηλαδή ως προς το ύψος των δικαιωμάτων, μνημονεύθηκε για πρώτη φορά στις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων σε απάντηση της από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολής του άρθρου 6. Η Επιτροπή συνάγει το συμπέρασμα ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντήσει στην αιτίαση αυτή και ότι, ελλείψει καταγγελίας, δεν υπήρξε απόφαση επί του σημείου αυτού.

44 Όσον αφορά, δεύτερον, την απόρριψη της αιτιάσεως περί στεγανοποιήσεως της αγοράς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, απέρριψε την καταγγελία επί της ουσίας, κρίνοντας ότι η προβαλλόμενη σύμπραξη δεν είχε αποδειχθεί και όχι, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, για τον λόγο επίσης ότι η αξιολόγηση της εναρμονισμένης πρακτικής εμπίπτει στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Υπενθυμίζοντας στη συνέχεια το σύνολο των στοιχείων που εξέθεσε στην επιστολή του άρθρου 6 καθώς και στην απόφασή της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόφαση αυτή είναι επαρκώς αιτιολογημένη από νομικής απόψεως και ότι, ελλείψει σοβαρών ενδείξεων περί της υπάρξεως συμπράξεως, δεν ήταν υποχρεωμένη να διεξαγάγει έρευνες. Συναφώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν προς τούτο κανένα νέο στοιχείο, ειδικότερα με τις από 24 Ιουλίου 1995 παρατηρήσεις τους σε απάντηση της επιστολής του άρθρου 6, και ότι η ορθότητα των δικών της συμπερασμάτων επιβεβαιώθηκε επιπλέον από τα συμπεράσματα του γαλλικού συμβουλίου ανταγωνισμού.

45 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η επίδικη απόφαση περιορίζεται στην εκτίμηση των ρητρών των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που αφορούν την αποκλειστικότητα, η Επιτροπή απαντά ότι ανέλυσε, αντιθέτως, τη λειτουργία του συστήματος αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως στο σύνολό του.

46 Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει, καταρχάς, ότι οι προσφεύγοντες δεν βάλλουν παραδεκτώς κατά του τμήματος της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά την απόρριψη της αιτιάσεως περί συμπράξεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού ως προς το ύψος των δικαιωμάτων. Επειδή το Πρωτοδικείο δεν ακύρωσε την αρχική απόφαση της Επιτροπής ως προς το σημείο αυτό, η Επιτροπή απάντησε ως εκ περισσού στους καταγγέλλοντες, οι οποίοι επικαλέστηκαν εκ νέου την αιτίαση αυτή στις παρατηρήσεις τους σε απάντηση της επιστολής του άρθρου 6, τούτο δε μόνο προκειμένου να τους επιβεβαιώσει τους λόγους για τους οποίους η αιτίαση αυτή δεν είχε γίνει δεκτή. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν την εκτίμηση της Επιτροπής επί της ουσίας αλλά αρκούνται να επικαλεστούν, κακώς, την έλλειψη συγκριτικής μελέτης περί του ύψους των χρηματικών δικαιωμάτων που απαιτούν οι εταιρίες δημιουργών.

47 Όσον αφορά, δεύτερον, την απόρριψη της αιτιάσεως σχετικά με τη στεγανοποίηση της αγοράς, η Γαλλική Δημοκρατία φρονεί ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε δεόντως την απόφασή της. Ισχυρίζεται ότι η επιστολή του άρθρου 6 και η οριστική απόφαση περί απορρίψεως είναι αρκούντως εμπεριστατωμένες και στηρίζονται σε σαφή νομολογία του Δικαστηρίου. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή έγινε επιπλέον δεκτό από το γαλλικό συμβούλιο ανταγωνισμού καθώς και από το Cour de cassation με απόφαση της 14ης Μαΐου 1991. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη ότι δεν υφίσταται ούτε αρχή αποδείξεως ούτε συγκεκριμένη ένδειξη παρέχουσα τη δυνατότητα αμφισβητήσεως της ορθότητας της απόψεως της Επιτροπής, η Γαλλική Δημοκρατία φρονεί ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να προβεί σε πρόσθετες έρευνες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, με αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες επικαλούνται ανεπάρκεια αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον

αφορά, αφενός, την απόρριψη της αιτιάσεως περί στεγανοποίησεως της αγοράς λόγω των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού και, αφετέρου, την απόρριψη της αιτιάσεως περί υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των ιδίων αυτών εταιριών προκειμένου να διατηρηθεί το ποσοστό των χρηματικών δικαιωμάτων σε υψηλά επίπεδα. Δεδομένου υπόψη ότι τόσο η Επιτροπή όσο και η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβητούν το παραδεκτό του λόγου αυτού, καθόσον βάλλει κατά του τμήματος της αποφάσεως που απορρίπτει την τελευταία αυτή αιτίαση, πρέπει να εξεταστεί καταρχάς αν, ως προς το σημείο αυτό, οι προσφεύγοντες παραδεκτώς βάλλουν κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

49 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι, κατά πάγια νομολογία, οι αποφάσεις οι οποίες απλώς επιβεβαιώνουν προηγούμενες αποφάσεις δεν αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 16, και της 11ης Ιανουαρίου 1996, C-480/93 P, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1, σκέψη 14). Πράγματι, μία πράξη η οποία περιορίζεται στην επιβεβαίωση προηγούμενης πράξεως δεν μπορεί να παρέχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να προκαλέσουν νέα έναρξη των συζητήσεων επί της νομιμότητας της βεβαιωθείσας πράξεως (απόφαση της 22ας Μαρτίου 1961, 42/59 και 49/59, Snupat κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 599).

50 Εν προκειμένω, πρέπει καταρχάς να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή είχε ήδη απορρίψει τις επίμαχες καταγγελίες με την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1992 (βλ. ανωτέρω σκέψη 9). Με την απόφαση Tremblay I, το Πρωτοδικείο, εξετάζοντας το ζήτημα αν η Επιτροπή είχε αιτιολογήσει επαρκώς την απόφασή της καθόσον αυτή απέρριπτε την αιτίαση περί υπάρξεως συμπράξεως, αντίθετης προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, έκρινε ότι «οι παράγραφοι 12 και 13 της επίδικης αποφάσεως περιέχουν την αιτιολογία της απορρίψεως των δύο άλλων αιτιάσεων, τις οποίες οι προσφεύγοντες διατυπώνουν στις παρατηρήσεις τους επί της επιστολής του άρθρου 6. Οι αιτιάσεις αυτές αφορούσαν την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ, αφενός, των εκπροσωπούμενων στους κόλπους της GESAC εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, με σκοπό να καθοριστούν κατά ενιαίο τρόπο τα δικαιώματά τους σε ποσοστό όσο το δυνατόν υψηλότερο, και, αφετέρου, μεταξύ της SACEM και ορισμένων γαλλικών ενώσεων κατόχων δισκοθηκών» (σκέψη 39 της αποφάσεως).

51 Αντιθέτως, διαπιστώνοντας ότι η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως δεν επέτρεπε στους προσφεύγοντες να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολο-

γούσαν την απόρριψη των καταγγελιών τους ως προς την ύπαρξη στεγανοποιήσεως της αγοράς λόγω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, «ως προς το σημείο αυτό, η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωση, που της επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης, να αιτιολογήσει την απόφασή της» (σκέψη 40). Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την επίδικη απόφαση μόνο στο μέτρο που απέρριψε την αιτίαση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς προκύπτουσας από την προβαλλόμενη σύμπραξη μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, συνεπεία της οποίας οι γαλλικές δισκοθήκες στερούνταν την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριο των εταιριών αυτών (σκέψη 49 της αποφάσεως). Η προσφυγή απορρίφθηκε κατά τα λοιπά.

52 Κατόπιν της μερικής ακυρώσεως από το Πρωτοδικείο της αποφάσεως της 12ης Νοεμβρίου 1992, οι καταγγέλλοντες, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν στις 24 Ιουλίου 1995 σε απάντηση της από 23 Ιουνίου 1995 επιστολής του άρθρου 6 της Επιτροπής, όχι μόνο έβαλλαν κατά της προθέσεως της Επιτροπής να απορρίψει την αιτίαση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς λόγω των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, αλλά και επανέλαβαν τον ισχυρισμό τους περί της υπάρξεως δεύτερης συμπράξεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, «αποσκοπούσας στη διατήρηση της τιμής της μουσικής σε υψηλά επίπεδα». Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι δεν όφειλε να απαντήσει στην αιτίαση αυτή που είχε διατυπωθεί εκ νέου από τους καταγγέλλοντες, στη συνέχεια δε αναφέρθηκε ρητά στους λόγους που είχε παραθέσει στο σημείο 12 της από 12 Νοεμβρίου 1992 αποφάσεώς της, δηλώνοντας ότι, εν πάση περιπτώσει, θεωρούσε ότι εξακολουθούσαν να ισχύουν. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει συναφώς, όπως άλλωστε ομολογούν και οι προσφεύγοντες, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επαναλαμβάνει, με πανομοιότυπη διατύπωση, την αιτιολογία που περιλαμβάνόταν ήδη στην προηγούμενη απόφαση.

53 Εν όψει των στοιχείων αυτών, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, αφού το Πρωτοδικείο, με την απόφαση Tremblay I, ακύρωσε την αρχική απόφαση της Επιτροπής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας μόνον στο μέτρο που είχε απορριφθεί η αιτίαση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς απορρέουσας από συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, ενώ έκρινε, αντιθέτως, ότι η απόφαση παρέθετε τους λόγους της απορρίψεως της αιτιάσεως περί συμπράξεως ως προς τα ποσοστά των χρηματικών δικαιωμάτων, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να επανεξετάσει, με τη νέα της απόφαση, τους λόγους για τους οποίους είχε θεωρήσει ότι η τελευταία αυτή αιτίαση δεν μπορούσε να γίνει δεκτή. Πράγματι, καίτοι το άρθρο 176 της Συνθήκης επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να μεριμνά ώστε η πράξη που προορίζεται να αντικαταστήσει την

ακυρωθείσα πράξη να μην πάσχει τις ίδιες πλημμέλειες με εκείνες που εντόπισε η δικαστική απόφαση περί ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Φεβρουαρίου 1995, T-106/92, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-99, σκέψη 32), αντιθέτως δεν μπορεί να απαιτηθεί από την Επιτροπή να αποφανθεί εκ νέου επί των στοιχείων της αποφάσεώς της που δεν ακυρώθηκαν με την ακυρωτική δικαστική απόφαση.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Γαλλική Δημοκρατία, η απάντηση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στην από 13 Οκτωβρίου 1995 επιστολή της, καθόσον αφορά την απόρριψη της αιτιάσεως περί συμπράξεως μεταξύ εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού ως προς το ύψος των δικαιωμάτων, συνιστά απόφαση καθαρώς επιβεβαιωτική της προηγούμενης αποφάσεώς της της 12ης Νοεμβρίου 1992. Με την επιστολή αυτή, η Επιτροπή υπενθύμισε απλώς στους καταγγέλλοντες την αιτιολογία που είχε ήδη διατυπώσει στην πρώτη της απόφαση, η νομιμότητα της οποίας δεν αμφισβητήθηκε, ως προς το σημείο αυτό, με την απόφαση Tremblay I, ενέμεινε δε σαφέστατα επί της ορθότητας της αιτιολογίας αυτής.

55 Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται, επιπλέον, από το γεγονός ότι οι περιστάσεις και οι συνθήκες υπό τις οποίες η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση περί συμπράξεως ως προς το ποσοστό των χρηματικών δικαιωμάτων είναι πανομοιότυπες προς εκείνες που επικρατούσαν κατά την έκδοση της αποφάσεως της 12ης Νοεμβρίου 1992. Πράγματι, το μόνο συγκεκριμένο στοιχείο που επικαλούνται οι καταγγέλλοντες προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής με την από 24 Ιουλίου 1995 επιστολή τους προς την Επιτροπή στηριζόταν σε αποσπάσματα δηλώσεων του προέδρου της SACEM και της GESAC, κατά τη διάρκεια διασκέψεως για τα δικαιώματα του δημιουργού που πραγματοποιήθηκε στις 16 και 17 Μαρτίου 1992, στην οποία συμμετείχε παράλληλος της Επιτροπής που υπηρετούσε στη Γενική Διεύθυνση Βιομηχανία (ΓΔ ΙΙΙ). Όπως όμως ομολόγησαν οι προσφεύγοντες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε μία ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή είχε ήδη γνώση των εν λόγω δηλώσεων, που μνημονεύονται στη σκέψη 92 της αποφάσεως Tremblay I, όταν έλαβε την από 12 Νοεμβρίου 1992 απόφασή της, οπότε δεν επρόκειτο, εν πάση περιπτώσει, περί νέου πραγματικού γεγονότος σε σχέση με αυτά που γνώριζε η Επιτροπή κατά την έκδοση της αρχικής της αποφάσεως (βλ., συναφώς, την προπαρατεθείσα απόφαση Zunis holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 12).

56 Επειδή μία απόφαση καθαρώς βεβαιωτική προηγούμενης αποφάσεως δεν είναι πράξη δεκτική προσφυγής, έπεται ότι οι προσφεύγοντες δεν βάλλουν παραδεκτώς, με την παρούσα προσφυγή, κατά του τμήματος της προσβαλλόμενης αποφάσεως που αφορά την απόρριψη της αιτιάσεως περί συμπράξεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού ως προς το ύψος των χρηματικών δικαιωμάτων και ότι δεν προβάλλουν παραδεκτώς, ως προς το σημείο αυτό, παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης.

- 57 Προκειμένου, δεύτερον, περί της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως καθόσον απορρίπτει την αιτίαση περί στεγανοποίησης της αγοράς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως συνίσταται στην υποχρέωση παραθέσεως, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, της συλλογιστικής της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, ώστε ο μεν προσφεύγων να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, προκειμένου να υπερασπίσει τα δικαιώματά του, ο δε κοινοτικός δικαστής να έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1995, C-360/92 P, Publishers Association κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-23, σκέψη 39· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1993, T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-669, σκέψη 30, και της 9ης Ιανουαρίου 1996, T-575/93, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1, σκέψη 83). Συναφώς, η Επιτροπή, στην αιτιολογία των αποφάσεων που εκδίδει για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού, δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι ενδιαφερόμενοι για να στηρίξουν τα αιτήματά τους, αλλά αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Asia Motor France κατά Επιτροπής, σκέψη 31).
- 58 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι εν προκειμένω οι προσφεύγοντες προβαίνουν σε εσφαλμένη παρουσίαση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή περιόρισε την ανάλυσή της μόνο στις ρήτρες αποκλειστικότητας που περιλαμβάνονται στις συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών.
- 59 Η Επιτροπή παρέθεσε εκτενώς, ειδικότερα στην επιστολή της του άρθρου 6, για την οποία κάνει ρητά λόγο η προσβαλλόμενη απόφαση, τις απαντήσεις που έδωσε το Δικαστήριο με τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Toumpier και Lucazeau κ.λπ. όσον αφορά την εκτίμηση, σε σχέση με το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που συνάπτονταν μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Όπως όμως εξέθεσε η Επιτροπή στην εν λόγω επιστολή (βλ. ανωτέρω σκέψη 16), η εκτίμηση του Δικαστηρίου έλαβε υπόψη το γεγονός ότι οι ρήτρες αποκλειστικότητας που περιλαμβάνονταν στις συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως είχαν καταργηθεί, χωρίς ωστόσο να μεταβληθεί η συμπεριφορά των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, η οποία συνίστατο στην άρνηση άμεσης προσβάσεως των αλλοδαπών χρηστών στο ρεπερτόριό τους και στην ανάθεση της διαχειρίσεως του ρεπερτορίου τους στην αλλοδαπή μόνο στην εταιρία που ήταν εγκατεστημένη στην οικεία επικράτεια.

- 60 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπενθύμισε σαφώς ότι στο πλαίσιο αυτό, κατά την προπαρατεθείσα νομολογία του Δικαστηρίου, δεν είναι εντούτοις δυνατόν από την παράλληλη απλώς συμπεριφορά των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία επικρίνουν οι καταγγέλλοντες, να συναχθεί, ελλείψει αποδείξεων, τεκμήριο περί υπάρξεως συμπράξεως ή εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ των εταιριών αυτών, εφόσον υφίσταται εύλογη εξήγηση της συμπεριφοράς αυτής, δηλαδή ότι εν προκειμένω, κατά το παρόν στάδιο εξελίξεως του συστήματος διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού, οι εταιρίες αυτές δεν έχουν συμφέρον να επιτρέπουν στους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη χρήστες την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριό τους, λόγω των δαπανών διαχείρισεως και ελέγχου που θα συνεπαγόταν η πρόσβαση αυτή.
- 61 Αφού επισήμανε, τέλος, στην απόφασή της ότι οι καταγγέλλοντες δεν είχαν επικαλεστεί, με τις από 24 Ιουλίου 1995 παρατηρήσεις τους, νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία ικανά να μεταβάλουν τους λόγους που είχε παραθέσει στην επιστολή της του άρθρου 6, η Επιτροπή συνήγαγε το συμπέρασμα ότι οι πρακτικές των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού τις οποίες επικρίνουν οι καταγγέλλοντες δεν υποδήλωναν την ύπαρξη συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής τους, αντίθετης προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Εξάλλου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων, η Επιτροπή δεν ανέθεσε την εξέταση της υποθέσεως στα εθνικά δικαστήρια, αλλά κατέληξε ότι, ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων, δεν υφίσταται αντίθετη προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης σύμπραξη.
- 62 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται επιπλέον, προκειμένου να αποδείξουν την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έρευνα της Επιτροπής ήταν ανεπαρκής. Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν χρησιμοποίησε τα μέσα τα οποία διαθέτει για να ερευνήσει η ίδια τις καταγγελλόμενες συμπεριφορές, για τον λόγο και μόνο ότι οι καταγγέλλοντες δεν της κοινοποίησαν αποδεικτικά στοιχεία ή συγκεκριμένες ενδείξεις περί της υπάρξεως συμπράξεως.
- 63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εντούτοις, ότι η έλλειψη αποδεικτικής δυνάμεως των στοιχείων που διαβίβασαν οι καταγγέλλοντες στην Επιτροπή δεν αμφισβητείται από τους προσφεύγοντες, οι οποίοι δεν ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως προς τα αποδεικτικά στοιχεία ή ότι τα εκτίμησε εσφαλμένα και, άλλωστε, αναγνώρισαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι τα προσκομισθέντα στοιχεία δεν ήταν «ούτε επαρκή ούτε καθοριστικά». Ελλείψει όμως αποδείξεων ή σοβαρών και επαρκών

ενδείξεων προσκομισθεισών από τους καταγγέλλοντες προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη συμφωνίας αντίθετης προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή έλλειψη επιμέλειας κατά την εξέταση της καταγγελίας, για τον λόγο και μόνο ότι δεν διέταξε συμπληρωματικά μέτρα έρευνας. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση που υπέχει η Επιτροπή, όταν επιλαμβάνεται υποθέσεως δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, δεν συνίσταται στη διεξαγωγή έρευνας, αλλά στην προσεκτική εξέταση των πραγματικών και νομικών στοιχείων που θέτει υπόψη της ο καταγγέλλων, προκειμένου να εκτιμήσει αν από τα εν λόγω στοιχεία προκύπτει η ύπαρξη συμπεριφοράς ικανής να νοθεύσει τον ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς και να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 27, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, καλούμενη Automec II, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 79).

64 Εν όψει του συνόλου των στοιχείων αυτών, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η Επιτροπή εκπλήρωσε την υποχρέωση που υπέχει, σε περίπτωση απορρίψεως καταγγελίας, να εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους, κατόπιν προσεκτικής εξέτασεως των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποίησαν οι καταγγέλλοντες, αποφάσισε να μην κινήσει τη διαδικασία διαπίστωσης παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης (βλ. τη διάταξη του Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 1997, C-59/96 P, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4809 σκέψη 42, και την προσαρτεθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Koelman κατά Επιτροπής, σκέψη 40).

65 Από τα προηγηθέντα προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην ανεπάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

66 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 176 της Συνθήκης.

- 67 Πρώτον, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε, κατά τους προσφεύγοντες, χωρίς η Επιτροπή να συμμορφωθεί προς την απόφαση Tremblay I, καθόσον η Επιτροπή δεν προέβη σε έρευνα κατόπιν της εν λόγω αποφάσεως, όπως της ζήτησε το Πρωτοδικείο. Με την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο είχε πράγματι την πρόθεση να επιβάλει κύρωση τόσο για την ανεπάρκεια της έρευνας που είχε προηγηθεί της εκδόσεως της αποφάσεως όσο και για την ανεπάρκεια της αιτιολογίας της αποφάσεως αυτής. Οι προσφεύγοντες συνάγουν το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή όφειλε να χρησιμοποιήσει τα μέσα που διαθέτει για να διεξάγει έρευνες, προκειμένου να συμμορφωθεί προς την εν λόγω υποχρέωση ενεργείας, την οποία της επέβαλε, έμμεσα τουλάχιστον, το Πρωτοδικείο.
- 68 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι εξέδωσε την επίδικη απόφαση χωρίς να αναμείνει την έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αναιρέσεως που είχε ασκηθεί κατά της αποφάσεως Tremblay I, ενώ οι διαδικασίες στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως και της παρούσας προσφυγής ήταν αλληλένδετες.
- 69 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η επιχειρηματολογία ότι δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις που της επέβαλε το Πρωτοδικείο, καθόσον δεν προέβη ενεργητικά στις έρευνες που συνεπαγόταν η απόφαση Tremblay I, στηρίζεται σε ανακριβείς υποθέσεις, διότι το Πρωτοδικείο ακύρωσε το τμήμα της επίδικης αποφάσεως που αφορούσε την αιτίαση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς λόγω παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης και όχι λόγω πλάνης περί το δίκαιο. Θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία καταλήγει στα ίδια συμπεράσματα με την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1992, αλλά αυτή τη φορά είναι αιτιολογημένη σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 190 της Συνθήκης, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο καμιάς αιτιάσεως.
- 70 Στο επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η Επιτροπή όφειλε να αναμείνει την έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αναιρέσεως που είχε ασκηθεί κατά της αποφάσεως Tremblay I, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και η παρούσα υπόθεση έχουν διαφορετικό αντικείμενο, αφού η αναίρεση που άσκησαν οι προσφεύγοντες αφορά τη μερική αναίρεση της αποφάσεως Tremblay I, και μάλιστα μόνο καθόσον η απόφαση

αυτή δεν ακύρωσε το τμήμα της αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρύψης των άλλων αιτιάσεων πλην της αφορώσας την ύπαρξη συμπράξεως. Θεωρεί, επομένως, ότι ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει εκ νέου το τμήμα της καταγγελίας που αφορούσε το άρθρο 85 της Συνθήκης, χωρίς να αναμείνει την απόφαση του Δικαστηρίου.

- 71 Η Γαλλική Δημοκρατία, παρεμβαίνουσα, ισχυρίζεται ότι η απόφαση Tremblay I είχε καταστεί αμετάκλητη κατά το τμήμα που ακύρωνε την αρχική απόφαση της Επιτροπής, αφού δεν είχε ασκηθεί αναίρεση κατά του τμήματος αυτού της αποφάσεως, και ότι η Επιτροπή ήταν επομένως υποχρεωμένη, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να απαντήσει στην καταγγελία επί του σημείου αυτού. Θεωρεί, επιπλέον, ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι είχε ασκηθεί αναίρεση κατά του συνόλου της αποφάσεως Tremblay I, η Επιτροπή θα μπορούσε να εκδώσει νέα απόφαση, εάν έκρινε ότι είχε στη διάθεσή της επαρκή στοιχεία για να το πράξει, καθόσον η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα, εκτός από μια ειδική περίπτωση που δεν συντρέχει εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 72 Τονίζεται εκ προοιμίου ότι, όταν το Πρωτοδικείο ακυρώνει πράξη κοινοτικού οργάνου, το άρθρο 176 επιβάλλει στο όργανο αυτό να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως. Συναφώς, τόσο το Δικαστήριο όσο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει ότι το κοινοτικό όργανο, για να συμμορφωθεί με την απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της αποφάσεως αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και που συνιστά το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των παρατιθεμένων στο διατακτικό. Πράγματι, στο σκεπτικό αυτό, αφενός, εντοπίζεται η ακριβής διάταξη που θεωρείται ως παράνομη και, αφετέρου, παρατίθενται οι ακριβείς λόγοι της ελλείψεως νομιμότητας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και που το οικείο κοινοτικό όργανο πρέπει να λάβει υπόψη κατά την αντικατάσταση της ακυρωθείσας πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27, και προπαρατεθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 31).

- 73 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, καταρχάς, ότι δεν ελήφθη υπόψη η απόφαση Tremblay I, η οποία, κατ' αυτούς, επέβαλλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να προβεί σε έρευνα. Επιβάλλεται να υπομνηστεί, εντούτοις,

ότι τόσο από το διατακτικό όσο και από το σκεπτικό της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ακύρωσε εν μέρει την προηγούμενη απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Νοεμβρίου 1992, λόγω παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης, με το αιτιολογικό ότι δεν παρείχε στους προσφεύγοντες τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολογούσαν την απόρριψη των καταγγελιών τους, καθόσον οι καταγγελίες αυτές αφορούσαν τη στεγανοποίηση της αγοράς. Κατά συνέπεια, το συμπέρασμα αυτό ουδόλως σημαίνει ότι το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να προβεί σε έρευνες ούτε, κατά μείζονα λόγο, ότι της απηύθυνε εντολή να ενεργήσει συναφώς, πράγμα το οποίο δεν ήταν αρμόδιο να πράξει στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί (βλ. ανωτέρω σκέψη 36). Εξάλλου, καθόσον το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής (βλ. ανωτέρω σκέψη 64), ότι η Επιτροπή έχει πλέον εκπληρώσει την υποχρέωση που είχε από το άρθρο 190 της Συνθήκης να αιτιολογήσει την απόφασή της όσον αφορά την αιτίαση περί στεγανοποιήσεως της αγοράς, το επιχείρημα ότι δεν ελήφθη υπόψη η απόφαση Tremblay I, και επομένως το επιχείρημα περί παραβάσεως του άρθρου 176 της Συνθήκης, είναι αλυσιτελές.

- 74 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή όφειλε να αναμείνει την έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αναίρεσεως που είχαν ασκήσει οι προσφεύγοντες κατά της αποφάσεως Tremblay I, πριν εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, κρίνεται εν προκειμένω από το Πρωτοδικείο ως αλυσιτελές. Πράγματι, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι η εν λόγω αναίρεση αφορούσε μόνο τη μερική αναίρεση της αποφάσεως Tremblay I, καθόσον η απόφαση αυτή απέρριψε την προσφυγή κατά του τμήματος της αρχικής αποφάσεως της Επιτροπής το οποίο αφορούσε τις αιτιάσεις περί παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης (βλ. ανωτέρω σκέψη 12 και την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής). Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, αντιθέτως, δεν ασκήθηκε αναίρεση κατά της αποφάσεως Tremblay I στο μέτρο που η απόφαση αυτή ακύρωσε το τμήμα της αποφάσεως της Επιτροπής που αφορούσε την απόρριψη της αιτιάσεως περί στεγανοποιήσεως της αγοράς προκύπτουσας από σύμπραξη μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Επομένως, επειδή η απόφαση του Πρωτοδικείου είχε καταστεί αμετάκλητη ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αναμείνει την απόφαση του Δικαστηρίου για να λάβει νέα απόφαση επί του ζητήματος αυτού.

- 75 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται σε παράβαση της Συνθήκης και σε κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 76 Οι προσφεύγοντες φρονούν ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά παράβαση της Συνθήκης και κατάχρηση εξουσίας. Κατά τους προσφεύγοντες, η Επιτροπή, καθόσον παρέλειψε εκουσίως, παρά τα αιτήματά τους, να προβεί σε έρευνα της υποθέσεως, ή, εν πάση περιπτώσει, περιορίστηκε να διεξαγάγει «παθητικώς» έρευνες, ευνόησε τη διατήρηση της προβαλλομένης συμπράξεως και, εκ του λόγου τούτου, επιδίωξε σκοπούς διαφορετικούς από τους σκοπούς για τους οποίους της έχουν απονεμηθεί οι προβλεπόμενες από τη Συνθήκη εξουσίες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1965, 3/64 και 4/64, *Chambre syndicale de la sidérurgie française* κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 125, της 8ης Ιουνίου 1988, 135/87, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 2901, της 17ης Ιανουαρίου 1992, C-107/90 P, *Hochbaum* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-157). Προς στήριξη του λόγου αυτού, οι προσφεύγοντες αναφέρονται σε αποσπάσματα δηλώσεων του προέδρου της SACEM και της GESAC κατά τη διάρκεια της διασκέψεως για τα δικαιώματα του δημιουργού που πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 16 και στις 17 Μαρτίου 1992.
- 77 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο ισχυρισμός περί καταχρήσεως εξουσίας δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη παρά μόνον όταν προκύπτει από αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις ότι η επίμαχη πράξη εκδόθηκε με αποκλειστικό ή πρωταρχικό σκοπό άλλο εκτός των 'υπ' αυτής αναφερομένων ή την καταστρατήγηση διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά στη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των οικείων περιστάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-133/93, C-300/93 και C-362/93, *Crispoltoni* κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-4863). Άλλωστε, το γεγονός ότι με την επίδικη απόφαση δεν έγιναν δεκτά τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι καταγγέλλοντες κατά την έρευνα δεν μπορεί, αφεαυτού, να αποτελέσει κατάχρηση εξουσίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, *Nakajima* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069). Εν προκειμένω, η Επιτροπή φρονεί ότι κανένα στοιχείο δεν προβλήθηκε από τους προσφεύγοντες για ν' αποδειχθεί ο ισχυρισμός τους περί ελλείψεως έρευνας ή περί παθητικής διεξαγωγής ερευνών, με σκοπό την προστασία της συμπράξεως ως προς τις τιμές υπέρ της SACEM.
- 78 Η Γαλλική Δημοκρατία δεν υπέβαλε καμία ιδιαίτερη παρατήρηση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

79 Όσον αφορά, καταρχάς, την αιτίαση περί παραβάσεως της Συνθήκης από την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, που ισχύει για το Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων λόγων. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε ο μεν καθού να μπορεί να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα επιπλέον στοιχεία. Για τον λόγο αυτό, το δικόγραφο αυτό πρέπει να διευκρινίζει σε τι συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή, πράγμα που σημαίνει ότι η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-102/92, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-17, σκέψη 68).

80 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγοντες προβάλλουν παράβαση της Συνθήκης από την Επιτροπή, χωρίς να αναφέρονται ρητώς στις διατάξεις που θεωρούν ότι έχουν παραβιαστεί. Στο δικόγραφό τους, οι προσφεύγοντες αναφέρουν πράγματι, γενικώς, ότι «η ανεπάρκεια αιτιολογίας, η οποία απροσκοπεί συχνά στην κάλυψη παραβάσεως της Συνθήκης, όπως εν προκειμένω, μπορεί να προέρχεται (...) από ανεπαρκή εξέταση μιας υποθέσεως» ή ακόμη ότι, «εκτός από παράβαση της Συνθήκης, η συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά επίσης κατάχρηση εξουσίας».

81 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι οι ισχυρισμοί αυτοί, όπως έχουν διατυπωθεί από τους προσφεύγοντες, δεν του παρέχουν τη δυνατότητα να καθορίσει με επαρκή ακρίβεια τη φύση και το αντικείμενο της αιτιάσεως που προσάπτεται στην Επιτροπή ούτε, κατά μείζονα λόγο, να εντοπίσει τις διατάξεις της Συνθήκης που παρέβη, κατά τους προσφεύγοντες, η Επιτροπή. Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, επιπλέον, ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων δεν παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να υποβάλει ειδικές παρατηρήσεις όσον αφορά τον ισχυρισμό περί παραβάσεως της Συνθήκης και να υπερασπιστεί αποτελεσματικά τα συμφέροντά της ως προς το σημείο αυτό.

- 82 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που στηρίζεται στον ισχυρισμό περί παραβάσεως της Συνθήκης από την Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 83 Ως προς την αιτίαση που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, προς στήριξη των ισχυρισμών τους, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τα αποσπάσματα των πρακτικών μιας διασκέψεως για τα δικαιώματα του δημιουργού, που πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 16 και 17 Μαρτίου 1992 (βλ. ανωτέρω σκέψη 55). Επιβάλλεται όμως να υπομνηστεί ότι, με την απόφαση Tremblay I, το Πρωτοδικείο έκρινε ήδη ότι δεν μπορούσε να βρει στα αποσπάσματα αυτά τις αναγκαίες ενδείξεις για να συναχθεί η ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας (βλ. σκέψη 92 της αποφάσεως). Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.
- 84 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 85 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν ως προς τους λόγους ακυρώσεως και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.
- 86 Εντούτοις, η Γαλλική Δημοκρατία, η οποία παρενέβη στη δίκη, θα φέρει τα δικά της έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία θα φέρει τα δικά της έξοδα.**

Bellamy

Καλογερόπουλος

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Νοεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Καλογερόπουλος